

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עו.

עין משפט
נר מצוה

(א) [למנון עט.], (ב) [לעיל יב: פסחים 5, סנהדרין קפ"ג:], (ג) [בבבא מציעא, מו"ק ד"ה רע"ה], (ד) [לעיל דף ע"ג, ושו"ת, (ו) ר"ל גורם ואפילו, (ז) נ"ש במוספות ד"ה והמתן ועוד ע"פ פ"ד, ד"ה צע"ק ומו"ק סנהדרין כ"ב, ד"ה ה"א לאחר שמיטה].

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והשתא וכו' למנון, י"ב תחילת דף עט וע"ש במו"ק ד"ה גנב:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שחיטה וכו' דלאחר מיתה לא חשיב מום, ע"י ברש"י ר"ש מעילה ד"ה כמתן דמתקין:

רבינו הגנאל

הני שלומי כפל, כפי' הגנב משלם הקרן ... וזממין משלמין הכפל. גנב והקדיש ואחר כך טבח ומכר משלמין תשלומי כפל ואין משלמין ד' וה'. בשלמא אטביחה אינו חייב דכי טבח דהקדש טבח, אלא אהקדישו יחייב מה לי מכרו להדיות מה לי מכרו לשמים. ופרקינן, ר' שמע' היה וכו'. והא מדתקנתא סיפא ר' שמע' מכלל דרשא לאו ר' שמע', אלא בקדשים קלים ואליבא דר' יוסי הגלילי דאמ' קדשים קלים ממון בעלים הן וברשותיה קמי. ואסיקנא, לא שנו קדשי קדשים ולא שנו קדשים קלים פטור. מאי קשיא לך, מה לי מכרו להדיות מה לי מכרו לשמים, מכרו להדיות מעיקרא תורה דראובן השתא תורה דשמע', מכרו לשמים מעיקרא תורה מקרי והשתא תורה מקרי. ר' שמעון אומר קדשים שחייב באחריות וכו'. נהי דסבר ר' שמעון מה לי מכרו להדיות מה לי מכרו לשמים, איכא מיבעי, ליה קדשים שחייב באחריות, כגון דאמ' הוי עלי עולה, פטור, והא אכתי לא נפק מרשותיה. אבל אם אמ' הוי עלי עולה שאין חייב באחריות, חייב דנפקי להו מרשותיה. אמרי, ר' שמעון אמילתא אחריתי קאי, וכן הגנב הקדש מבית בעלין טבחו או מכרו פטור, מאי טעמא וגנב מבית האיש קרינא ביה, ולר' שמע' שחיטה שאינה ראויה לאו שמה שחיטה, אמאי חייב בטביחה. ופרקינן משמ' דר' יוחנן, בשוחט תמימים בפנים לשום בעליהן שהיא שחיטה ראויה. ואקשינן כיון ששחטן לשם בעליהן הוי חזרה קרן לבעלין, אמאי חייב. ואוקימנא בשנשפך הדם ולא עלו לבעלין לפיכך חייב כי לא חזרה קרן לבעלין.

השנוס דכפל משלמין את הכפל והוא משלם שלשה לצד הקרן: **קא טבח דהקדש קא טבח**. דהא בלאחר יאוש קיימין דאי לפני יאוש לא קדשה וכיון דלא יאוש קנייה הקדש ציאות ושינוי רשות הלכך לאו דמריה קטבח: **ר"ש היא**. וכגון שאמר הרי עלי עולה והפריש גניבה זו לנדרו דכיון דחייב באחריותו ודבר הגורם לממון הוא כממון דמי ולאו מכירה היא ומיהו לענין טביחה פטור דלע"ג דברשות גנב קיימא דלם אכדו חייב באחריותם להקדש חל עליה מיהא שם הקדש לאפוקי מרשות מרה קמא ולא דמרה קא טבח: **צדקים קלים**. שהקדישו לשלמים: **דר' יוסי הגלילי צפ"ק** (דף י"ב:). הלכך לאו מכירה היא ומיהו מרשות מרה קמא אפיקניהו שם הקדש וכי קא טבח לאו דמרה קא טבח. ל"א בטביחה משום הכי לא מיחייב דצשעת טביחה דהקדש נינהו דלמחר צפ"ק דכי אמר רבי יוסי הגלילי ממון צעלים מהיים אצל לאחר טביחה לא אלא משלחן גבוה קא זכו ולא נירא לי דכתיב האי שמיטה לא אמר ר' יוסי הגלילי דמשלחן גבוה קא זכו אלא צמקש צחלקו צחלקו צדקים דהויא התם שמיטה וחריקה והקטרות חלצים אצל צשעת טביחה אכתי ממון צעלים הם: **אדתי רישא כו'**. דמשמע דלא מני למיתני חיובא צתר דלקדיש: **לפלוג וליטני**. צפיפא ולאשמועינן חיובא אפילו היכא דלקדיש קודם טביחה: **מכרו להדיות מעיקרא טורא דראובן**. קודם שמכרו קרוי השור על שמו של גנב ומשמכרו קרוי על שם לוקח אצל מכרו לשמים עדיין שם המקדישו עליו שקרוי עולמו של פלוני: **אמרי נהי דסבר רבי שמעון כו'**. דקא סלקא דעתך משום טביחה לא מחייב ליה ר"ש (א) דאפילו הפרישו לשם נדר המוטל עליו אחריות נפק מרשות מריה קמא ונעשה זה שומר להקדש וכי טבח לאו דמריה קא טבח וכי מחייב ליה ר"ש אשעתא דהקדש קמחייב ליה דהויא מכירה הלכך מיבעי ליה למימר איפכא: **דאכתי לא נפיק מרשותיה**. הלכך לאו מכירה היא ואטביחה נמי לא מחייב דמרשות מריה קמא נפיק: **שאין חייב באחריות חייב אשעת דהקדש דמכירה היא: אמילתא אחריתי קאי**. דהיכא דלקדיש גנב צין לנדר צין לנדרה לא מחייב ליה ר"ש לאו אשעתא דהקדש משום דעדיין שמו עליו נדמתו של פלוני ולא אטביחה דהא מרשות מריה קמא נפק אלו גנב דמריה קא טבח צעלים קאי דכיון דחייב צעלים באחריות כי קא טבח דמריה קא טבח דדבר הגורם לממון כממון דמי: **שמעינן ליה לרבי שמעון**. דמתני' דפטור אטביחת טריפה: **קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא**. דקדשים הנשחטין בחוץ פסולין ומאי טעמא דרבי שמעון דלמחר קדשים שחייב באחריות חייב גנב קדשים וטבחן דחייב בתשלומי ד' וה': **והרי חזרה קרן לצעל הצים**. הואיל ולשם צעלים נזכחו: **שנשפך הדם**. ומיהו צשעת שמיטה ראויה היא: **שלא לשם צעליהן**. דשחיטה ראויה היא דקיימא לן (וזכור ד' ג). כל הזבחים שנזכרו שלא לשמן כשרים וקרן לא חזרה לצעלים דקיימא לן [שם] שלא עלו לצעלים לשם חובה: צעלי

תשלום דכפל. ולעיל (דף סח:) דמוקי ריש לקיש מתני' דגנב והקדיש ואח"כ טבח משלם תשלומי כפל כשהקדיש צעלים ציד גנב לרין לומר נמי תשלום דכפל: **אלא אהקדש ליחייב**. כולה הך סוגיא כר' יוחנן ודלא כריש לקיש דמוקי לה לעיל (דף סח:) כשהקדישו צעלים ציד גנב: **והשתא תורא דשמעון**. והא דלמחר למנון (א) גנב והקדיש חייב ד' וה' דהוי כמוכרו להדיות היינו צדקשי צדק הצית דלא מיקרו על שם צעלים וקדשי מזבח אומר ר"י אע"ג דמיקרו על שם צעלים ולא הוי הקדש כמכירה מ"מ למי"ד יאוש לא קני חשיב כציאות ושינוי רשות לענין דחל הקדש אחר יאוש כדמשמע לעיל (דף סו:) דצעי לאו כחייב אצ"י לרצה דציאות לא קני מקרבנו ולא הגזול ואפילו הכי אמר שם דחל הקדש אע"ג דאכתי לא אסיק אדעתיה דהוי יאוש ושינוי השם אלא משום דהוי יאוש ושינוי רשות: **ורבי שמעון הא אמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה**. הא לא אינטריך אלא משום מ"ד אין לשחיטה אלא לצסוף דלמ"ד דישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף מני למפקן אפילו סבר ר"ש שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה אמאי חייב אשמוטי חוץ ד' וה' מפי שחט ציה פורתא אסרה ואידך לאו דמרה קטבח: **שחיטה שאינה ראויה היא ורא שמה שחיטה**. לגבי ארבעה וחמשה דגמר מוטבח טבח והבן צר מלגבי לאו דשחטי חוץ דכתיב חייב רחמנא וא"ת ואמאי חייב ליה שחיטה שאינה ראויה הא יכול לפדות צשעת פירכוס דבר העמדה והערכה היא כדלמרינן צפ"ב דחולין (דף ג). ואין לך מוס גדול יותר משחיטה ואין סברא לומר דלפי שנפסל שוב אין לו פדיון דבשלמא פסול שהוא בשריפה כגון פיגול אין לו פדייה משום דמנא לשורפו כדלמרינן צפ"ק כל שעה (פסחים ד' דה). כל צדקדש פסול צאש ישרף אצל שחיטה חוץ אינה בשריפה אלא בקצורה כדלמרינן צפ"ק עד כמה (בבבא מציעא דף ק"ח). מי שאינו מומחה ורואה את הצבור ושחט על פיו הרי זה יקבר ומיהו לדברי המפרש דלא חשיב המפרכסת כחיה אלא כגון ישראל צטמאה וכתיב צטהורה ללאו שחיטה היא דהיא דשחט צה שנים או רוב שנים ועדיין מפרכסת הרי היא כחיה דצפ"ב דחולין (ד' ג' ו'סו) אין משנה צשום מקום אלא היינו היא דהעור והרוטב (שם ד' קפ"ה). דשונים ישראל צטמאה כו' אצל היכא דשחטה כתיקונה לא חשיב מפרכסת כחיה מתישב כאן דשחיטת חוץ לאו צת פדייה היא כיון דשחיטה גמורה היא להוציא מידי נצילה וגם להמירה באכילה אם היה לה פדיון דהכא אליבא דר"ש קיימי דצין רבי יוחנן וצין ר"ל מודו דקדשי מזבח לר"ש היו בכלל העמדה והערכה כדלמרינן צפ"ק צתר דתמורה (ד' ג:) ולא פליגי אלא אליבא דרבנן אצל מ"מ קשה לריש לקיש אליבא דרבנן דקדשי מזבח לא הוי בכלל העמדה והערכה כדלמחר התם דלא משמטי צשום מקום לשום תנא שיהיו נפדין ודוחק לומר דמדרבנן הוא דאין נפדין לפי ששעה מוס זה צדים כשאר מטיל מוס שאין נשחט וייתר על ידי אותו מוס וי"ל דמוס שהוא מחייב חשיב מוס לפדות על ידו אצל מוס * דלאחר מיתה לא צעלי מומים יפדו דלא צעי העמדה והערכה הכי תמימים יקברו: **ישאל אשם בע"הו**. וה"ה שלא לשמן אי נמי ההוא נמי קרי ליה שלא לשם צעליהן משום שלא עלו לצעלים לשם חובה ונראה לו דוחק להעמיד צשפך הדם ורבי דימי דלוקמא כשנשפך הדם משום דניחא ליה לאוקמא בכל קדשים שחייב באחריותן [דצשלל] לשם צעליהן לא מתוקמא צפסח וחתמת דמפסלי שלא לשמן:

קה א מיי פ"ב מהל' גניבה הלכה א סג עשין ע"א:

מוסף רש"י

וגנב מבית האיש. אמר רחמנא ישלם שנים, ולא מבית הקדש. דאין תשלומי כפל להקדש (בבבא מציעא י"א). שחיטה שאינה ראויה לאכילה, ולא שמה שחיטה. וכל חיוב ואיסור הבא על ידי שחיטה אינו תל עליה (קדושין נ"ח).

ר"ל אמר בו. ריש לקיש לא קאי אסוגיא דידן דלדידיה לא נריך למימר דרבי שמעון קאי אמילתא אחריתי אלא לפי דבריו דמוקי מתניתין לעיל (ד' סה:) כשהקדישו צעלים ביד גגז מוקי לה בשוחט צעלי מומין בחוץ. פי' בקונטרס דצבעלי מומין מעיקרא עסקינן דאי בשקדם הקדש למומן תו לא חזו לפדיון משנשחטו דשמעינן ליה לר"ל אליבא דרבי שמעון בשמעמא בתרייתא דתמורה (ד' ז:): דקדשי מוצח היו בכלל העמדה והערכה ומשנשחטה אין יכולה לעמוד וצבעל מוס מעיקרו מודה ורבינו תם מפרש דצבעת פירכוס צעודן יבולין לעמוד בני העמדה והערכה ויניה כדאמרינן צפ"צ דחולין (ד' ז' וסס) ומיהו לאותן המפרשים דצבעמיה גמורה אין מועיל פירכוס כמו שפירשתי לעיל (עמוד ה' א') נריך לאוקמי צבעל מוס מעיקרו כמו שפי' בקונטרס: וְהָיָא זריקה בתרה. למאן דמוקי לה כשנשפך הדם פריך דאי למאן דאמר שלא לשם צעליהן כיון דנשחט ונזרק כהכשר שחיטה ראויה היא בלא טעם כל העומד לזרוק כזרוק דמי ואף על גב דצפ"ק ארתו ואת בנו (חולין ד' פ' וסס"ו) צעי למימר דכל שחיטת קדשים שחיטה שאין ראויה היא לא קיימא מסקנא הכי אלא בצמקנא משמע היכא דנזרק

וריש לקיש אמר בשוחט בעלי מומין בחוץ תהי בה רבי אלעזר לר' יוחנן שחיטה מתרת והלא זריקה מתרת לריש לקיש שחיטה מתרת והלא פרייה מתרת אישתימיה הא דרבי שמעון^ב כל העומד לזרוק דמי וכל העומד לפדות דמי כל העומד לזרוק כזרוק דמי דתניא^ג רבי שמעון אומר יש גותר שהוא מטמא טומאת אוכלין ויש גותר שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני זריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין וקיימא לן מאי לפני זריקה קודם שנראה לזריקה לאחר זריקה לן מאי היא דלא הויה שהות ביום למזרקיה דשחטיה סמוך לשקיעת החמה ואינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שנראה לזריקה לן דהויה שהות ביום למזרקיה מטמא טומאת אוכלין אלמא כל העומד לזרוק כזרוק דמי וכל העומד לפדות כפרוי דמי דתניא רבי שמעון אומר פרה

צעלי מומין. שחיטתו היתרה בחוץ. סהי. לשון מריח צקנקן כמו תהי ליה אקנקייה (צ"ד ד' ז:). כלומר דייק לה רבי אלעזר ופריך לרבינו אליבא דרבי יוחנן וכי שחיטתו מתרת והלא זריקה מתרת וצבעת טביחה שחיטה שאינה ראויה היא: אישתימיה. לרבי אלעזר הא דלר' שמעון כל העומד כו': וכל העומד לפדות כו'. וצעלי מומין כפדוים דמו הואיל וספוק לך. וצבעלי מומין מעיקרן עסקינן דאי בשקדם הקדישן את מומן תו לא חזו לפדיון משנשחטו דשמעינן ליה לרבי שמעון זן לקיש אליבא דר' שמעון בשמעמא בתרייתא דמסכת תמורה (ד' ז:): קדשי מוצח בכלל העמדה והערכה ומשנשחטה אינה יכולה לעמוד אצל צבעל מוס מעיקרו מודה: יש נוסף שמטמא כו'. לרבי שמעון איסורי הנאה אין מטמאין טומאת אוכלין דלריש מכל האוכל אשר יאכלו אוכל שאינה יכול להאכילו לאכריס או לנכרי או לשראל קרוי אוכל צפרק קמא דצבורות (ד' ט:): ואם היתה לה שעת היתר הנאה משנשחטה ירדה עליו דין קבלת טומאה ואפילו נאסר לאחר כן מקבלת טומאה: לן לפני זריקה. קדשים הנפסלין להיות נותר זבילה אחת כגון מודה וקדשי קדשים כולן אם לא נזרק דמן ולא ניתר צבילה אין מטמא טומאת אוכלין: וקיימא לן.

צפרק המנחות והנסכים^ה דהאי לפני זריקה קודם שנראה לזריקה קאמר דלא הוה ליה שהות ציוס דלאו עומד לזרוק ציוס הוה דליבא למימר כזרוק דמי לשהויה הראויה להתחייב עליה מידי דהוה שנראה לזריקה דהוה שהות ציוס אכולא הוא אכלמא כזרוק דמי: פרה

א) פסחים דף יג: [מנחות עטו: קצ: כריתות כד: תמורה כג:]; ב) מנחות דף קא: [מוספתא דעוקלין פי"ג, א] ב"א: היתר שחיטתו; ד) זריקה י"א, א) [מנחות קא:]; ו) ד"ה שחיטה; ז) ד"ה דמנה; ח) גי' כ"י נפסל.

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה והלא זריקה וכו' נוהג בקדשים מ"ט דכיון דכל מנה וכו' משמע דלמאן דלמיר: ב) בא"ד דאע"ג דלמיר אחרוני:

מוסף רש"י

כל העומד לזרוק. שאינו ממוסר אלא זריקה, כזרוק דמי. לחול עליו כל שם פסולי קדשי קדשים, אצל לאישתמוי לא משתמי עד זריקת (פסחים יג.). לן לפני זריקה. לא היתה לו שעת היתר (מנחות קא:).

רבינו הגנאל

ריש לקיש אמר בשוחט קדשים בעלי מומין בחוץ. תהי בה ר' אלעזר לר' יוחנן, וכי שחיטת קדשים מתרת בשר לאכילה, זריקת דם מתרת, הנה נמצאת שחיטת קדשים לעולם שחיטה שאינה ראויה. ולרש לקיש פרייה מתרת את הקדשים הבעלי מומין ולא שחיטתן. ואמרינן, אשחמטתיה הא דאמי' ריש לקיש לר' שמעי' כל העומד לזריקה כזרוק דאמי וכל העומד לפדות כפרוי דאמי, הילכך לא הזריקה ולא הפרייה מעבדין. זריקה, דתניא ר' שמעי' אומי' יש גותר שמתמא טומאת אוכלין כול'. לן לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין, אוקימנא בדרשתייה מבכעד יום דאיכא שהות ביום למזרקיה, מטמא טומאת אוכלין, שמע מינה כל העומד לזריקה כיון שהוא ראוי לזרוק כזרוק דאמי. הנה זריקה לא מעכבה נמצאת שחיטה מתרתה. כל העומד לפדות, דתניא ר'

הדם לצפוף שחיטה ראויה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון צאותו ואת בנו דהוה מחוסר זמן דלא אמרינן לרבי שמעון כזרוק דמי אלא צמקוס (מנחות דף קא: וסס) בשלמא פרה עומדת לפדותה פירוש דאם מלא נאה ממנה מלוא לפדותה אלא הני מנחות אין מלוא לפדותן וצרכיות צפ" אשם תלוי (ד' כד:): אמר בהדיא אימור דאמר רבי שמעון צמדי דעומד לזרוק והכי איתא הגירסא בצפרים אלא אמר רבא ה"ק רב המנונא אין מלקות אותו ואת בנו נוהג בקדשים (ה) דכיון דכל כמה דלא נזרק דם לא משתרי צפר צעירנא דקא שחיט הויה התרלת ספק ולא שמייה התראה ולא לקי משמע למאן דאמר שמה התראה לקי אם כן שחיטה ראויה היא היכא דנזרק לצפוף וצקונטרס פי' התם דגרס אין מלקות אותו ואת בנו בקדשים ולא יותר ולא משום דהוה התרלת ספק אלא משום דמחוסר זמן הוה דשחיטה שאינה ראויה היא וקשה לר"י אי חשיב מחוסר זמן ואסור לשחטו משום אותו ואת בנו אם כן הוה לוקה משום לא תשחטו כיון דאמר רחמנא אותו ואת בנו נוהג בקדשים וא"ל אלא בשחיטה שאין ראויה צעל כרסך גזירת הכתוב כך היא שהיא כשחיטה הראויה להתחייב עליה מידי דהוה אשחמטין חוץ (ו) ואע"ג דלמירי אחרניא חשיב שחיטה שאינה ראויה לענין שחוטין חוץ מיהא מחייב כיון שאין האיסור מוחלט דבר אחר ה"נ צאותו ואת בנו ואת' ואמאי נריך צפרק בתרא דזבחים (דף ק"ג:): למעוטי רוצע ונרצע דלא מחייב משום שחוטין חוץ מדכתיב ואל פתח אהל כו' תיפוק ליה דשחיטה שאין ראויה היא מחמת איסור אחר ודוחק לומר דלרבינן אינטריך קרא ולא לרבי שמעון ויש שהיו רוצים לתרץ דאע"ג דבעלמא ילפינן מוטבנות טבח והכין בשחוטין חוץ גופיה סברא הוא דילפינן מגופייה ואין נראה לר"י דאם כן שחט טריפת חולין צעורה אמאי ממיר רבי שמעון צנהנא בצפ"צ דקדושין (דף גח. וסס) וצכיסוי הדם (חולין דף פה: וסס) משום דהויה שחיטה שאינה ראויה יילף מגופה דלעולם שחיטת חולין צעורה שחיטה שאין ראויה היא דקסבר רבי שמעון חולין שנשחטו צעורה דאורייתא אלא משום דאפילו הכי צעינן שלא יהא זה פסול אחר: וְהָיָא פרייה מתרת. תימה מה פריך דלמא כשנפדית איירי שהרי יכול לפדות אחר שחיטה לפי' הקונטרס דאיירי צבעל מוס מעיקרו וכיון דלצפוף נפדה הויה שחיטה ראויה כדמוכח בחולין (דף פ: וסס) ומיהו לפר"ת דמיירי בהקדישו קודם למומו אע"ג דצבעת פירכוס היה יכול לפדות סתמא דמילתא דגגז אין נודע לו שהוא דקדשים עד אחר זמן שכבר אין מפרכס אצל לפירוש הקונטרס קשה מיהו לפירושו נמי מני למימר דסתם גניבה שחיטה וכל מעשיה צתמ ומיד אחר השחיטה רגילין לאוכלה וסתמא דמילתא לא נודע לו שהיא דהקדש עד שנאכלה דתו לא מיפרקא: ב"ל העומד לזרוק כזרוק דמי. תימה דצפרק אותו ואת בנו (חולין דף פ. וסס) אמר רבי אושעיא כולה מתניתין דלא כרבי שמעון כו' עד קדשים צפנים מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא דכל כמה דלא זרק הדם לא משתרי צפר שני אמאי סופג את הארבעים ופסול כלומר דחשבינן ליה לקמא כאלו קטליה והוה ליה שני כשר גמור ואמאי חשיב ליה שחיטה שאין ראויה נהי דלא משתרי צפר אלא צזריקת הדם הלא משעת שחיטה היא כזרוק דכל העומד לזרוק כזרוק דמי ומפרש רבינו תם דרבי אושעיא לית ליה כלל העומד לזרוק כזרוק דמי אלא סבירא ליה כהנא קמא דמתניתין דהתם (ד' פה:): דתנן השוחט ומנלאת טריפה השוחט פרת חטאת רבי שמעון פוטר דלא מחייב משום אותו ואת בנו דשחיטה שאין ראויה היא ולית ליה כלל העומד לפדות כפדוי דמי והתם בגמרא פריך עלה מההיא דפרה מטמא טומאת אוכלין ומשני פרת חטאת אינה משנה אצל ר' אושעיא סבר דלדרבה מתניתין דהתם עיקר וההיא דפרה ליתא ועוד י"ל דקסבר ר' אושעיא כיון דלא אמרינן כזרוק דמי עד שיתקבל צכוס כדמשמע צפ"ק דפסחים (דף יג: וסס) דמלוא הוא להמתין מלזרוק עד שתקבל כל דם הנפש הלכך בגמר השחיטה שעדיין לא נתקבל כל הדם לא אמרינן כזרוק דמי ועי"ל דקסבר ר' אושעיא דאפילו הוה כזרוק צבעת שחיטה כיון דצבעמיה לחודה לא משתרי צפר אלא מחמת דהוה כזרוק לא הוה דומיא דטבח טבח והכין שחיטה שאין ראויה היא וכו"ש דצריש המנחות והנסכים (מנחות דף קא: וסס) פריך ליה לר' אושעיא מכדי שמעינן ליה לר' שמעון כל העומד לזרוק כזרוק דמי כו' ומיהו סוגיא דשמעין חשיב ליה שפיר שחיטה ראויה וכן בצמקנא דהתם וכי היכי דפריך התם ארבע המנונא הוה מני למפרך לר' אושעיא וכי היכי דמתרץ לרב המנונא הוה מני לתרץ לרבי אושעיא דהא דלא מוקי מתניתין כרבי שמעון משום דלרבי שמעון שני אין סופג את הארבעים דה"ל התרלת ספק ור"ת לא גרס ושני אמאי סופג את הארבעים ופסול דשני יי' כבר נפסל דשחיטה ראשונה שחיטה ראויה היא כיון דנזרק הדם כהכשר והוה שני מחוסר זמן אלא גרסינן אמאי סופג את הארבעים ותו לא וכן השני דייק דשחיטה שאינה ראויה היא ואמאי סופג את הארבעים הא ה"ל התרלת ספק דשחט לא יזרוק וכזרוק לא הוה כיון דאין מלוא לזרוקו ופריך פשיטא דהכי איתא דהיאך ילקה דהא התרלת ספק היא ועוד דאסור לזרוק הדם ופשיטא דלא תגמר השחיטה ומשני קדשים כו' והשתא ארבי אושעיא לא מני פריך מידי אלא לרב המנונא: